

Stellingen ter verkrijging van den graad van doctor in het Romeinsch en hedendaagsch recht

<https://hdl.handle.net/1874/258735>

4

STELLINGEN

TER VERKRIJGING VAN DEN GRAAD

VAN

DOCTOR IN HET ROMEINSCH EN HEDENDAAGSCH RECHT

AAN DE HOOGESCHOOL TE UTRECHT,

NA MACHTIGING VAN

DEN RECTOR MAGNIFICUS

D^R. T. HALBERTSMA,

GEWOON HOOGLEERAAR IN DE FACULTEIT DER GENESKUNDE,

MET TOESTEMMING VAN DEN ACADEMISCHEN SENAAAT

EN

VOLGENS BESLUIT DER RECHTSGELEERDE FACULTEIT,

TE VERDEDIGEN

op Vrijdag den 8. November 1872, te 3 uren,

DOOR

JAN JACOB WILLINGE,

GEBOREN TE EMMEN (PROV. DRENTHE).

UTRECHT,

J. DE KRUYFF,

1872.

STELLINGEN.

I.

Hij, die ter goeder trouw eene zaak die niet bestaat of extra commercium is, verkoopt, is aan den ter goeder trouw zijnden kooper de vergoeding van het negative interesse verschuldigd.

II.

Ook bij verpanding eener zaak, die den schuldenaar nog niet behoort, wordt de rang naar den tijd der verpanding geregeld.

III.

De cautio damni infecti kan ook door den bezitter ter goeder trouw geeischt worden.

IV.

In § 5 L. 2 Dig. »De Origine jūris» (I. 2) behoeft de lectio Florentina »*propria parte aliqua*» geene verbetering. (b. v. Momsen: »*propria appellatione aliqua.*»)

V.

De enkele bekentenis van een der in art. 264 B. W. genoemde feiten door den gedaagden echtgenoot kan niet als bewijs gelden. (Zie stell. XV)

VI.

De verbintenis der onderhoudplichtigen, bedoeld in art. 376 vlgg. B. W. is noch ondeelbaar noch hoofdelijk. Ook moet rangregeling ten opzichte van hunne verplichting volgens de beginselen van erfrecht in acht genomen worden.

VII.

De in de voorgaande stelling bedoelde verplichting gaat niet op de erfgenamen over.

VIII.

De eigenaar van een erf, dat met hypotheek bezwaard is, mag daarop geene erfdienstbaarheden vestigen ten nadeele van den hypotheekhouder.

IX.

De bepaling, dat de erfgenaam *na een bepaalden tijd* de erfenis aan een derde zal uitkeeren, stelt geene verbodene erfstelling over de hand daar.

X.

De rechtsvordering van art. 1005 B. W. is eene zakelijke.

XI.

Buitenlandsche naamlooze vennootschappen hebben de Koninklijke goedkeuring niet noodig om hier te lande te werken en in rechten op te treden.

XII.

De ontslagen schepeling, schadevergoeding vorderende, behoeft het bewijs niet te leveren, dat hij zonder wettige redenen afgedankt is, wanneer de schipper geen scheepsjournaal heeft gehouden, of verzuimd mocht hebben daarin het ontslag en de redenen te vermelden.

XIII.

Door het vonnis van faillietverklaring wordt de lijfswang opgeheven, die tegen den koopman was ten uitvoer gelegd, nadat hij zich reeds als failliet had aangegeven.

XIV.

Ten onrechte meent HOLTJUS dat door „huren en pachten” in art. 920 No. 4 W. v. K. de sedert dato der surséance loopende termijnen moeten verstaan worden.

XV.

Bij niet verschijning van den gedaagde kan de vordering tot echtscheiding niet dan na geleverd bewijs worden toegewezen. (Zie stell. V.)

XVI.

De rechter, bij verstek recht doende, kan de voorloopige tenuitvoerlegging van het vonnis niet bevelen, wanneer de vordering berust op een onderhandsch geschrift, hetwelk de gedaagde niet heeft erkend.

XVII.

De Staten-Generaal zijn bevoegd de Staatsbegroting ook om daar buiten gelegene redenen af te stemmen. (Gw. Art. 119, 120 en 82).

XVIII.

Te recht zegt de Bosch-Kemper (Handl. tot de kennis van 't Nederlandsch staatsr. en staatsb. pr. 165): »De Provinciale wetgever van 1850 heeft niet genoeg onderscheiden tusschen de ondergeschiktheid, die aan de Provinciale Staten bij rijksbestuur voegt, en tusschen de zelfstandigheid der Provinciale huishouding, die aan de Provinciale vertegenwoordiging toekomt.»

XIX.

De rechter is gehouden de wettigheid der provinciale en plaatselijke verordeningen en reglementen met betrekking tot 's wetgevers bevoegdheid te onderzoeken; alleen mag hij niet treden in de beoordeeling der feitelijke vraag, wat provinciaal of plaatselijk belang is.

XX.

Het misdrijf moet gezegd worden daar te zijn gepleegd, waar het materiele feit zijn beslag heeft gekregen.

XXI.

Gratie kan ook tegen den wil van den veroordeelde verleend worden.

XXII.

Art. 265 C. P. bedoeld alleen die vereenigingen welke strekken tot het volvoeren van misdaden, niet van wanbedrijven.

XXIII.

In art. 268 C. P. beteekenen de woorden »tous autres individus chargés d'un service quelconque» allen die tot de vereeniging zijn toegetreden.

XXIV.

Hij, die met opzet een bepaalden persoon wilstende dooden, bij vergissing een ander treft, maakt zich toch schuldig aan moord.

XXV.

Art. 301 C. P. diende te onderscheiden tusschen vergiftiging *met* of *zonder* vooroverleg gepleegd.

XXVI.

Poging tot bigamie is strafbaar.

XXVII.

Art. 354 C. P. is niet van toepassing, wanneer het personen geldt ouder dan 21 jaren.

XXVIII.

De koopman, wien surcéance van betaling is verleend, kan hangende die surséance niet als bankbreukig vervolgd worden.

XXIX.

Ook in criminele zaken diende hooger beroep te worden toegelaten.

XXX.

Verhooging van het arbeidsloon in geld verbetert op den duur den toestand der arbeiders niet.

XXXI.

Noch bemoeielijking van het huwelijk, noch binnen- of buitenlandsche kolonisatie, noch bevordering van landverhuizing, noch werkverschaffing op groote schaal zijn middelen, om de overbevolking tegen te gaan. Alle kunstmatige pogingen hiertoe zijn af te keuren.

XXXII.

De invoering eener algemeene leerplichtigheid in Nederland is wenschelijk.

XXXIII.

Te recht is in de wet tot voorziening tegen besmettelijke ziekten de verplichte vaccine van schoolgaande kinderen en onderwijzers door de Tweede Kamer S. G. opgenomen.